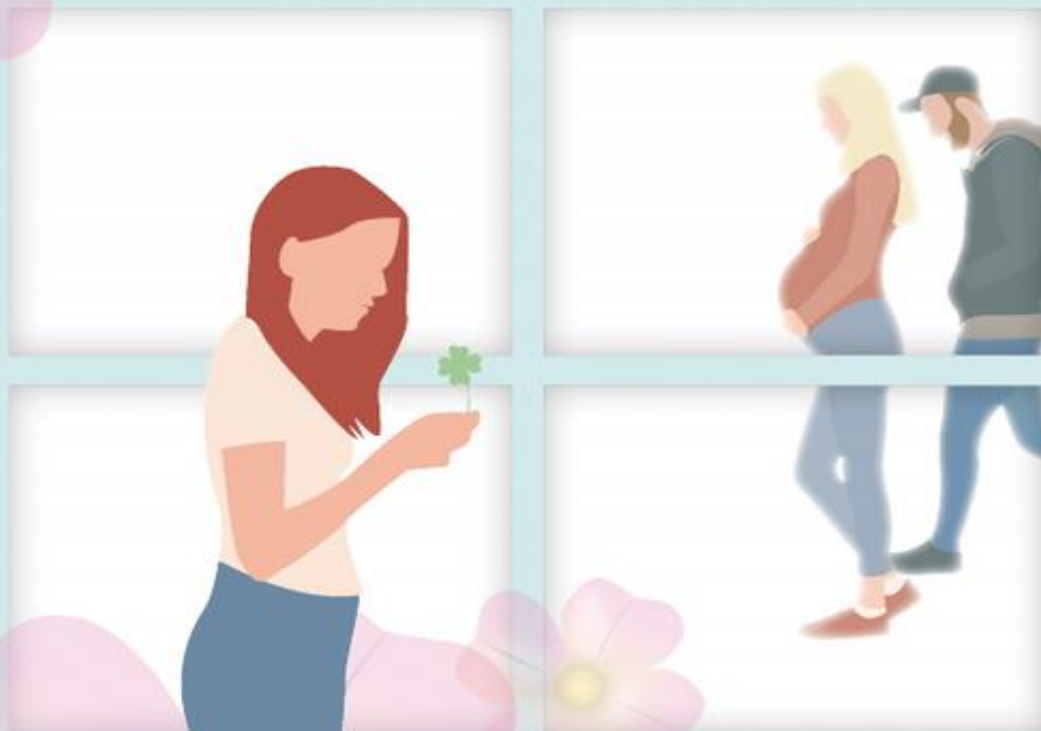

Wendy de Liefde

Een Streepje Tegen

Een Streepje Tegen

Wendy
de Liefde

Copyright © Wendy de Liefde

Colofon

Copyright © 2021 Wendy de Liefde

Auteur: Wendy de Liefde

Eerste druk

Uitgever: Adnan

Vormgeving omslag: Danny de Liefde

Opmaak binnenwerk: Uitgeverij Adnan

Redactie: Sanne Visch, Pen & Inkt

ISBN: 978-94-90983-99-4

NUR: 343

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur en/of uitgever.

*Alles is ook liefde
Voor wie stilletjes verlangt*

–

*En voor wie denkt dat het te laat is
Ergens om de hoek wacht soms geluk
(uit Alles is Liefde – Bløf, 2007)*

Copyright © Wendy de Liefde

Proloog

Ik kan alleen nog maar voor me uit staren. Urenlang. Althans, zo voelt het. In werkelijkheid zijn het misschien nog geen vijf minuten waarin mijn gedachten alle kanten op gaan, voordat Maarten de stilte uiteindelijk doorbreekt. Wat ik vanavond wil eten. De woorden rollen als vanzelf over zijn lippen. Op de automatische piloot. Alsof het een dinsdag is als alle andere.

We staan voor het stoplicht, dat volgens de aftelklok over negen seconden weer op groen zal springen. De ironie. Mijn leven is nog geen twintig minuten geleden misschien wel permanent tot stilstand gekomen.

Vanmorgen had ik, na de onrustige nacht die ik al van mijlenver had zien aankomen, mijn gebruikelijke ochtendritueel uitgevoerd. Ik was om tien over half zeven opgestaan, waarna ik in mijn badjas en nieuwe geitenwollen sokken — die Maarten een paar dagen eerder namens de Sint in mijn laars had gestopt — de eikenhouten trap af was gelopen. Terwijl Maarten onder de douche was gesprongen, had ik het ontbijt klaargemaakt: magere kwark met zelfgemaakte granola, een handje ongezouten noten, gedroogde cranberries en wat honing en kaneel. Nadat Jan de Hoop me had bijgepraat over het laatste nieuws, was ik zelf gaan douchen, met de radio zoals altijd op volumenniveau tien (iets met een onverklaarbare ronde cijfers-tic). Daarna had ik alvast een boodschappenlijstje opgesteld. Rond vijf voor half acht waren we in de auto gestapt en was er niets meer te ontkennen geweest. Het unheimische voorgevoel over deze dag had me — ondanks mijn diverse afleidingsmanoeuvres vanmorgen — al een uur of twaalf niet meer losgelaten.

Ik wist allang dat dit geen dinsdag zou worden zoals alle andere.

Mijn wederhelft legt zijn warme hand op mijn bovenbeen. Hij kijkt me bezorgd aan, zo zie ik als ik mijn hoofd — voor mijn gevoel in slow motion — zijn kant op draai. De sprekende blauwe ogen die me al vaak spontaan de zenuwen hadden bezorgd, maken me nu ergens juist rustig. Iets wat ik niet goed kan rijmen met de boodschap die we zojuist hadden gekregen. *Onderzoek, behandelplan, lichtpuntje*. Als een vastgelopen langspeelplaat blijven de woorden achter elkaar door mijn hoofd spoken.

Als de negen seconden voorbij zijn en we weer koers zetten richting huis, kan ik — ondanks meerdere verwoede pogingen van Maarten het gesprek te hervatten — nog nauwelijks een woord uitbrengen. Ik ben nog steeds als verdoofd als hij de auto uiteindelijk op de oprit tot stilstand brengt. Dit moet ik even verwerken. Alleen.

Oké, we hebben uitsluitel. Maar de toekomst is onzekerder dan ooit.

Copyright © Wendy de Liefde

DEEL 1

Copyright © Wendy de Liefde

2017

April

‘Je straalt helemaal!’ Yvon Jaspers geeft boer Hein, die net heeft bekend smoorverliefd te zijn geworden op een van zijn logees, met haar elleboog speels een por in zijn zij. Ze zitten samen op het terras dat aan zijn paardenfokkerij grenst. *De Cupido van de publieke omroep strikes again.*

Een gevoel van eenzaamheid overvalt me opeens. Over twee jaar word ik dertig, wat volgens mijn moeder betekent dat ik vanaf die dag officieel afgeserveerd ben. En als ik eerlijk ben leef ik momenteel niet het leven zoals ik dat als jong meisje voor me zag. Op mijn vijfentwintigste wilde ik getrouwd zijn, minstens één kind hebben gebaard en het leukste huis van de stad bezitten. Vooralsnog is alleen dat laatste gelukt, wat maakt dat ik me een beetje de Bridget Jones van Haarlem voel.

Terwijl Hein op het punt staat een van zijn overgebleven twee vrouwen naar huis te sturen, pak ik uit pure wanhoop mijn telefoon er maar weer eens bij. De eerste paar Tinder-profielen krijgen een veeg naar links. *Te kaal. Swipe. Te klein. Swipe. Bah, véél te arrogant. Denk je nou echt dat je een leuke meid scoort met een foto van jezelf en je vier zogenaamde ‘nichtjes’? Triest figuur. Swipe!*

Ik neem nog een handje ongezoeten nootjes en staar dan melancholisch uit het zolderraam van mijn jarendertigwoning. Twee eksters zijn druk in de weer een nestje te bouwen in de bloeiende lindeboom van de binnentuin. Ik zucht eens diep. Misschien is dat online daten wel gewoon niks voor mij. Alle datingapps heb ik ook wel ongeveer uitgespeeld. Maar Prince Charming staat ook niet ineens zomaar op de stoep. En in de kroeg hoef ik mijn grote liefde ook niet te zoeken. De meest geschikte kandidaten die ik in het uitgaansleven tref, lopen mij straal voorbij en koersen rechtstreeks op mijn beste vriendin Milou af. Die nota bene al sinds haar zeventiende verkering heeft met Bart. Maar ik snap ze wel. Wie wil er nou niet op z’n minst een praatje aanknopen met een lange, bloedknappe, rondborstige blondine, die goed gebekt is en ook nog eens een van de meest succesvolle vastgoedmakelaars van de stad als

vader heeft? Café Royal is de afgelopen jaren een broedplaats voor mijn minderwaardigheidscomplex geweest. En als ik dan, meestal na een paar glazen Chardonnay, een keer met mijn tong in de mond van een stadsgenoot val — of in zijn bed beland — komen hij en ik daarna nooit verder dan de eerste officiële date. Negen van de tien keer ben ik degene die al snel de stekker eruit trekt. Zelfs als de man in kwestie een meer dan goede indruk heeft weten achter te laten. Ik ben ook veel te kritisch. Of eigenlijk: veel te bang om weer gekwetst te worden.

Ik geef vooral Noud de schuld van de extreme onzekerheid die ik de afgelopen jaren ontwikkeld heb. Toen mijn eerste grote liefde me destijds van de een op de andere dag verliet voor de receptioniste van onze sportschool, stortte mijn wereld in. Met Noud wilde ik trouwen. Een hypotheek afsluiten. Een labrador nemen. Maar vooral hoopte ik met hem mijn ultieme levensdoel waar te maken: moeder worden. De onverwachte breuk met Noud, maar vooral het pijnlijke verwijt van mijn eigen moeder dat ik haar daarmee het grootouderschap had ontnomen, waren voor mij reden genoeg geweest een nieuw leven te starten in de provinciehoofdstad — en alle Amsterdamse schepen per direct achter me te verbranden. Behalve de woonboot van mijn vader aan de Amstel dan, de enige plek waar ik me de afgelopen jaren wél thuis had gevoeld, elke keer als ik bij pap op bezoek was.

Acht jaar na dato heb ik nog altijd de grootste moeite het mannelijk geslacht te vertrouwen. Tegelijkertijd proberen mijn moeder en ik de draad voorzichtig weer op te pakken. Mede dankzij mijn tweeënhalf jaar jongere zusje Charlot, die ons onbewust al jaren met elkaar verbonden houdt. Ze is in alles het tegenovergestelde van mij. Charlot leeft met de dag en steekt haar energie liever in haar beautysalon dan in haar eigen familie. Maar ook qua uiterlijk zijn we tegenpolen: zij heeft de lengte van mijn vader en de dikke blonde krullen en smaragdgroene ogen van mijn moeder. Ik daarentegen kwam nooit verder dan één meter achtenzestig en moet het doen met de rossige lokken en sproeten die ik van mijn oma heb geërfd. Niet alleen op school, maar ook thuis voelde ik me er altijd een beetje een buitenbeentje door.

Naast dat ik liever haar looks had gehad, is er nog iets waardoor ik al jaren tegen wil en dank tegen mijn jongere zusje opkijk. Waar ik op mijn twintigste opeens weer single was en in

een zwart gat viel, kwam zij eenmaal op dezelfde leeftijd op een roze (of eigenlijk blauwe) wolk terecht toen ze na een onenightstand zwanger raakte van mijn neefje Daan. Hoewel we nooit zo'n hechte zussenband zullen krijgen zoals je die vaak in films ziet, zijn we sinds de komst van Daan wel iets closer geworden. Al heb ik het feit dat mijn jongere zusje eerder van het moederschap mag proeven dan ik, nooit helemaal los kunnen laten.

Iets voor half tien is Boer Zoekt Vrouw afgelopen en loop ik naar de badkamer voor mijn avondritueel. Terwijl ik mijn tanden poets, neem ik mezelf eens goed op via de spiegel. Mijn haar heb ik zoals elke avond in een bescheiden staartje gebonden. Ik schrik een beetje van de donkere kringen onder mijn ogen en glij er voorzichtig met mijn vingers overheen. Misschien is het niet onverstandig nu al te gaan slapen. Morgen gaat de wekker om zes uur en het belooft een lange, maar vooral bijzondere dag te worden.

Al ben ik me van dat laatste op dit moment nog niet bewust.

Het schemert nog als ik rond kwart over zeven het grasveld van de Haarlemmerhout op loop. *Een van de eersten, hoe kan het ook anders.* Ik ben net zo'n pietje-precies als mijn vader.

Ik geef nu zo'n zeven jaar les op De Akker, waarvan de laatste twee schooljaren aan groep zeven en acht. Juf worden was altijd een droom van me, later ook gestuurd door mijn eierstokken die al sinds mijn pubertijd non-stop tekeergaan. De komst van Daan heeft het verlangen ooit een miniversie van mezelf op de wereld te zetten, alleen maar versterkt. Op De Akker begon ik bij de kleintjes, maar door een tekort aan bovenbouwdocenten geef ik nu dagelijks les aan kiddo's met meer aandacht voor hun Instagram-feed dan voor materie waar ze de rest van hun leven profijt van hebben. Dat besef tot hen laten doordringen is elke dag opnieuw een uitdaging. Toch zou ik niet meer willen ruilen. Hoe jonger de kinderen in mijn omgeving, des te lastiger vind ik de confrontatie met hen. Wat een vooralsnog onvervuld verlangen naar het moederschap al niet met je doet.

Vandaag is de jaarlijkse sportdag, maar echt zin heb ik er deze keer niet in. Als ik richting de aan mij toegewezen locatie loop, zie ik tot mijn verbazing dat daar al iemand bezig is het parcours uit te zetten. Ik herken hem zo van achteren niet direct als een van mijn collega's. Verward vis ik het keurig opgevouwen dagprogramma uit mijn sporttas. *Ja, dit is echt mijn*

onderdeel voor vandaag. Deze persoon is vast verdwaald.

‘Eh sorry, maar moet jij hier zijn?’ vraag ik eenmaal aangekomen op de plek iets botter dan de bedoeling was, terwijl de lange, atletisch gebouwde man voorovergebogen met zijn rug naar mij toe staat. Mijn blik dwaalt onbedoeld af naar zijn billen. Ik voel mijn wangen knalrood worden als hij zich omdraait en me direct recht in de ogen aankijkt.

‘Dat is nog eens een openingszin!’ lacht hij breeduit.

Zo hé, die mag er wezen! Lang, blond én knap. Ik kan wel door de grond zakken. Direct bied ik mijn excuses aan voor mijn onhandige actie en stel ik mezelf voor.

‘Hoi Sarah, ik ben Maarten, van OBS De Vier Windstreken,’ zegt hij als hij een van zijn lange armen naar me uitstrekt. ‘Vandaag ingevlogen om samen met jou die bijdehante koters in het gareel te houden.’

Mede dankzij het gezelschap van Maarten vliegt de dag voorbij. Als we om iets over half vijf samen naar zijn auto lopen — waar mijn fiets vlakbij blijkt te staan — betrap ik mezelf erop dat ik het jammer vind dat onze wegen op het punt van scheiden staan.

Ik ben blijkbaar niet de enige.

‘Hé, had je eigenlijk al plannen voor het eten? Ik ken namelijk nog wel een goede strandtent. De visschotels zijn er van Michelin-kwaliteit!’

De vraag overvalt me en ik denk aan de vegetarische frittata die ik voor vanavond op het menu had staan. De eieren in de koelkast zijn maar beperkt houdbaar. *Ja, net als je eigen eitjes, Saar.* Jezus, als ik zo volgens het boekje blijf leven wordt het natuurlijk nooit wat met dat huisje-boompje-beestje. ‘Nee, eigenlijk nog niet,’ antwoord ik dan. ‘Hoe laat had je in gedachten?’

Het is tegen zevenen als ik ietwat oververhit mijn fiets in een van de lege rekken op de boulevard van Bloemendaal manoeuvreer. Mijn mond is kurkdroog, en niet alleen van de geleverde inspanning. Het liefst maak ik nu rechtsomkeert. Niet gek ook: mijn laatste echte date kan ik me niet eens meer herinneren. Onder de douche had ik het plotseling Spaans benauwd gekregen en had ik zelfs even de neiging Maarten af te bellen. Ik had direct Milou gebeld voor advies, die zoals verwacht onverbiddelijk was geweest. ‘Jij gaat uit eten met die

gast of ik haal je nú uit mijn Netflix-account.’ Tegen dat dreigement kon ik niet op.

Ik zet mijn fiets op slot en pak mijn telefoon uit mijn leren crossbody tasje, dat matcht met het groene wollen vestje dat ik over mijn nieuwe jumpsuit met bloemenprint had aangetrokken. Na wat getwijfel had ik als finishing touch uiteindelijk toch voor sandaaltjes gekozen in plaats van voor mijn pumps. Ik wilde niet overdrijven.

Na een blik op mijn verhitte hoofd en verwaaide coupe met de selfie-stand van mijn telefoon, besluit ik dat ik een volgende keer toch beter de bus kan pakken. Dan loop ik richting de afdeling naar het strand. Zelfs aan zee is de wind extreem zacht voor de tijd van het jaar, voel ik nu pas. *Fijn. Dat komt mijn tomatenkop natuurlijk niet ten goede.* Voor ik alsnog compleet in paniek kan raken, loopt Maarten me vanaf het naastgelegen parkeerterrein al enthousiast zwaaiend tegemoet. Hij draagt een donkergroene korte broek met witte sneakers en erboven een vrolijk wit shirt met palmbomen erop. Het staat hem goed. Ik zwaai glimlachend terug en besluit dan te gaan genieten van deze avond. Eenmaal binnen in het paviljoen — waar godzijdank een prima temperatuur heerst — kiezen we een plekje bij het raam, waarna Maarten erop staat mijn stoel aan te schuiven. *Toe maar, daar scoort-ie punten mee.* Ik moet me inhouden Milou niet meteen weer te appen.

Zodra hij voor me zit, spot ik een moedervlek naast een van zijn amandelvormige ogen, die de kleur van de Atlantische Oceaan hebben. Het geeft hem een vriendelijke uitstraling. Als hij dan ook nog eens als een volleerd fotomodel zijn hand door zijn lange blonde lokken haalt, vraag ik me pas echt af of ik niet veel te min voor hem ben. Alsof ik met Leonardo DiCaprio aan tafel zit.

‘Zo, daar zitten we dan!’

Voor een kort moment vrees ik voor de zoveelste datedeceptie. Maar in tegenstelling tot de kerels die eerder tegenover me hadden gezeten, blijkt Maarten in de uren die volgen meer inhoud te hebben dan zijn openingszin van vanavond deed vermoeden. En dat is nog zacht uitgedrukt. Hij vertelt zijn hele leven al in Velsbroek te wonen. Hij groeide er als enig kind op in een warm gezin. Zijn ouders runden een slagerij, tot zijn vader vijf jaar geleden de diagnose ALS kreeg. Maarten was toen vierentwintig en woonde nog thuis, bij gebrek aan andere opties vanwege de oververhitte huizenmarkt. Toen het steeds slechter ging met zijn

vader en die ook nog eens dement werd, verkocht de familie de toko. Zijn moeder stopte tijdelijk met werken, om samen met haar zoon voor haar zieke man te zorgen. Om zijn ouders en zichzelf te kunnen onderhouden, kluste Maarten naast zijn werk als gymleraar bij als automonteur. Dat doet hij overigens nog steeds, zo vertelt hij gepassioneerd.

Het ziekbed van Maartens vader had maar kort geduurd. Vier dagen voor zijn zestigste verjaardag overleed hij, met zijn vrouw en zoon aan zijn zijde.

In de seconden die volgen, zoek ik naar de juiste woorden. Ik vind ze niet. 'Jee, ik ben er stil van,' krijg ik uiteindelijk met moeite over mijn lippen.

Maarten trekt de hoeken van zijn grote mond omhoog, wat me opnieuw doet smelten als een Cornetto in de volle zomerzon. 'Ach, weet je, natuurlijk wil je je vader niet kwijt, maar zo'n lijdensweg gun je je ergste vijand nog niet. Het is goed zo. Ondanks dat hij niets liever wilde dan opa worden.'

Mijn hart maakt een sprongetje. Het voelt wat ongepast in deze context. Op de achtergrond zet Prince het refrein van *Purple Rain* in.

'En het klinkt onwijs cliché, maar ik probeer nu wel echt alles uit het leven te halen. Mijn glas is dan ook vaker halfvol dan halfleeg. Speaking of, deze mag wel weer eens bijgevuld worden.' Hij wijst naar mijn glas waar op dat moment nog een bodempje spa rood in zit, en maakt tegelijkertijd zijn ogen groot. 'Wil jij nog wat drinken?' Maarten steekt zijn hand in de lucht en kijkt de ruimte rond, op zoek naar de bediening.

Nu pas valt me op dat zijn armen net zo glad zijn als zijn kin. Zou hij ze scheren? En zijn benen? Niet dat het me eigenlijk ook maar iets uitmaakt. Dat deze hottie überhaupt met mij op date wilde, is al een godswonder.

Een ober loopt met een notitieblok in zijn hand onze kant uit. 'Had je trouwens al iets te eten uitgezocht van de kaart?' vraagt Maarten dan. 'Laten we bestellen, dan kun je daarna de rest van de avond over jezelf vertellen. Want tot nu toe ben ik alleen nog maar aan het woord geweest.'

Na het eten maken we nog een korte strandwandeling. Hoewel ik me deze avond enorm op mijn gemak heb gevoeld bij Maarten, maakt hij me tegelijkertijd ook bloednerveus. Eenmaal

terug bij mijn stadse omafiets trillen mijn handen tot mijn eigen frustratie zo hevig dat ik de grootste moeite heb het slot los te krijgen. Ik voel het schaamrood op mijn kaken branden.

‘Wacht maar, laat mij maar even.’

Voordat de geëmancipeerde vrouw in mij kan tegenstribbelen, heeft Maarten mijn sleutels al overgenomen. *Een goed uitzierende sportieve vent, met een verhaal, die nog handig is ook — ik heb wat te vertellen als ik straks thuiskom. Milou zit vast al met smart op mijn bericht te wachten.*

‘Zo, mevrouw, u kunt er weer tegenaan.’

‘Fijn. Dank je.’

Maarten veert op uit de gebukte houding waar ik het voor de tweede keer vandaag bloedheet van krijg en draait zich dan om. *Wat is hij toch lang!* In een reflex doe ik een stap naar achter om hem ruimte te geven, waarop hij er meteen weer één naar voren zet en mijn bescheiden borsten zijn slanke buik raken. Ik slik. Het is een tijd geleden dat ik zo dicht tegen iemand aan stond. Een vleugje Jean Paul Gaultier waait mijn neus in, wat me er opeens aan herinnert dat ik zelf geen luchtje heb opgedaan vanavond. *Maar wel lekker lopen zweten op die fiets net. Goed bezig, Saar.*

Als ik snel de sleutels uit zijn handen wil pakken om hem (en mezelf) voor een mega-afknapper te behoeden, houdt hij ze speels omhoog. ‘Ho ho, voor niets gaat de zon op, hè?’ Maarten geniet zichtbaar van het moment en lijkt zich niet te storen aan eventuele onaangename lichaamsgeuren.

Voor ik het weet buigt hij zich naar voren en voel ik zijn zachte lippen op de mijne. Al gauw raken onze tongen in elkaar verstrengeld, waardoor er een golf van opwinding door me heen schiet. Ik geef me volledig over aan de kus, die van mij de rest van de avond mag duren. Dan bedenk ik me dat ik vanavond geen druppel Chardonnay heb gedronken.